

URZĘDOWY

Ustawa z dnia 18 marca 1921 r. w przedmiocie opłaty stemplowej od kart do gry.

Art. 1. Część pierwsza art. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 101, poz. 666), otrzymuje brzmienie następujące:

„Karty do gry podlegają opłacie stemplowej w wysokości 60 mk. od talji”.

Art. 2. Ustawa niniejsza wchodzi w życie siódmego dnia po ogłoszeniu. Będzie stosowana we wszystkich wypadkach, w których zaopatrzenie kart do gry w stempel urzędowy (art. 3 powołanej ustawy z dnia 6 lipca 1920 r.) nastąpi po wejściu w życie niniejszej ustawy.

Art. 3. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

Trzpięczyński

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Skarbu:

w z. Rybarski

Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23 marca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na ziemie, przyłączone do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju o rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r., ustaw o państwowym podatku dochodowym i majątkowym, o podatku od kapitałów i rent i ustawy o podatku przemysłowym w części, dotyczącej zasadniczego podatku przemysłowego oraz w sprawie uchylenia, pobieranego w powiatach wołyńskich na rzecz Skarbu, podatku od widowisk.

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 16 z 1921 r. poz. 93) o unormowaniu stanu prawnopolitycznego na ziemiach przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r., zarządza się co następuje:

§ 1. Na ziemie, wskazane art. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawnopolitycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie, podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. Rz. P. Nr. 16 z 1921 r. poz. 93), rozciąga się: 1) moc obowiązującą ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. U. Rz. P. Nr. 82 z 1920 r. poz. 550), przy czym postanowienia tej ustawy o podatku od tantiem obowiązują na wskazanym obszarze od 1 stycznia 1920 r. odnośnie do obrotów fizycznych i spadków wakujących, postanowienia zaś dotyczące podatku majątkowego obowiązują od 1 stycznia 1921 r.; 2) zaczynając od 1 kwietnia 1921 r. moc obowiązującą ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. Rz. P. Nr. 76 z 1920 r. poz. 517); 3) zaczynając od 1 stycznia 1921 r. moc obowiązującą art. 2, 4 — 10 i 38 — 41 ustawy z dnia 6 lipca 1920 r. w przedmiocie ujednolicienia na obszarze b. zaboru rosyjskiego ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym (Dz. U. Rz. P. Nr. 66 z 1920 r. poz. 437), przy czym dla celów poboru zasadniczego podatku przemysłowego ustanawia się następujący podział miejscowości na klasy:

- miejscowości klasy II miasta: Grodno, Lida, Brześć, Pińsk, Luck i Równe;
- miejscowości klasy III miasta: Wilejka, Dziwna, Wołkowysk, Prużana, Kobryn, Słonim, Luniniec, Nieświerz, Nowogródek, Włodzimierz Wołyński, Kowel, Dubno, Erzemieniec, Ostroń i Sarny;
- miejscowości klasy IV: wszystkie inne miejscowości.

§ 2. Podatek przemysłowy i procentowy za r. 1920 w powiatach wołyńskich winien być pobrany na zasadzie rozporządzeń Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 24 i 29 października 1921 r. (Dz. Urzęd. Zarz. Cyw. Ziem Wsch. Nr. Nr. 26 i 32 z r. 1919 poz. 274 i 343).

§ 3. Podatek skarbowy od widowisk, pobierany w powiatach wołyńskich na zasadzie rozporządzenia Komisarza Naczelnego Ziem Wołyńskich i Frontu Podolskiego z dnia 10 czerwca 1920 r. (Dz. Urzęd. Zarz. Cyw. Ziem Woł. i Fr. Podol. Nr. 14 z r. 1920 poz. 185) przekazuje się na rzecz odnosnych miast.

§ 4. Z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia tracą moc:

- rozporządzenie Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 8 czerwca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym (Dz. Urzęd. Zarz. Cyw. Ziem Wschodnich Nr. 53 z r. 1920 poz. 1406);
- rozporządzenie Komisarza Naczelnego Ziem Wołyńskich i Frontu Podolskiego z dnia 8 czerwca 1920 r. dotyczące podatku dochodowego (Dz. Urzęd. Zarz. Cyw. Ziem Wołyńskich i Fr. Podolsk. Nr. 14 z r. 1920 r. poz. 185);
- art. 11 rozporządzenia Komisarza Naczelnego Ziem Wołyńskich i Frontu Podolskiego z dnia 10 czerwca 1920 r. w przedmiocie podatku komunalno-skarbowego od widowisk (Dz. Urzęd. Zarz. Cyw. Ziem Woł. i Frontu Podolskiego Nr. 14 z 1920 r. poz. 185).

§ 5. Z dniem 1 kwietnia 1921 r. traci moc rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich z dnia 23 grudnia 1919 r., dotyczące podatku od do-

chodów z kapitałów pieniężnych i od rachunków on'call'owych (Dz. Urzęd. Cyw. Z. Wsch. Nr. 2 z 1920 r. poz. 15).

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister skarbu:

Steczkowski

Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1921 r. w przedmiocie uzupełnienia przepisów wykonawczych z dnia 1 lipca 1920 (Dz. Ust. Nr. 79 poz. 530) do ustawy z dnia 29 maja 1920 r. o tymczasowych emeryturach wojskowych (Dz. Ust. Nr. 47 poz. 286).

Na zasadzie art. 6 ustawy z dnia 29 maja 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 47 poz. 286) zarządza się co następuje:

§ 1. Za podstawę obliczenia wymiaru emerytury, wedle art. 2 p. b. ustawy z dnia 29 maja 1920 r. o tymczasowych emeryturach wojskowych (Dz. Ust. Nr. 47 poz. 286) brać należy:

A) dla oficerów:

1) płacę podstawową posiadanego stopnia z dodatkiem drożyznianym, obliczonym przy zastosowaniu mnożnika, ustalonego dla miejscowości klasy III, o ile emeryt stale mieszka w jednej z miejscowości, zaliczonych do klasy I, II i III, a według mnożnika ustalonego dla klasy IV lub V, o ile emeryt stale mieszka w miejscowości, zaliczonej do jednej z tych klas;

2) ryczałt na umundurowanie z dodatkiem drożyznianym według art. 59 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 106 poz. 699);

3) kwatorowe obliczone według norm art. 7 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. (Dz. Ust. Nr. 31 poz. 262);

4) dodatki na żonę i dzieci z dodatkiem drożyznianym według art. 59 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 106 poz. 699).

B) dla szeregowych:

1) płacę podstawową posiadanego stopnia z dodatkiem drożyznianym, obliczonym przy zastosowaniu mnożnika, ustalonego dla miejscowości klasy III, o ile emeryt stale mieszka w jednej z miejscowości, zaliczonych do klasy I, II i III, a według mnożnika, ustalonego dla klasy IV lub V, o ile emeryt stale mieszka w miejscowości, zaliczonej do jednej z tych klas;

2) ryczałt na umundurowanie i zakwaterowanie, którego wysokość ustalił Minister Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem Skarbu;

3) dodatki na żonę i dzieci z dodatkiem drożyznianym według art. 59 ustawy z dnia 29 października 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 106 poz. 699).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 lipca 1920 r.

Minister Spraw Wojskowych:

Sosnkowski

Minister Skarbu:

Steczkowski.

Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 lutego 1921 r. w przedmiocie wzajemnego pocztowego ruchu paczkowego między Polską a Czecho-Słowacją.

Na mocy art. 10 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. Nr. 44 poz. 310) zarządza się co następuje:

§ 1. Wzajemny ruch pocztowy paczkowy między Czecho-Słowacją a Polską podejmuje się z dniem 1 marca 1921 r.

§ 2. W obrocie paczkowym między obydwiema krajami mogą być przesyłane towary i przedmioty, których transport jest dopuszczony na podstawie międzynarodowej umowy pocztowej, dotyczącej wymiany paczek, a zawartej w Ryminie dnia 26 maja 1906 r., oraz towary i przedmioty, których przywóz i wywóz jest w odnosnym kraju dopuszczony na podstawie przepisów wewnętrznych.

Prócz tego mogą być wysyłane towary i przedmioty, których wóz i wywóz jest w danym kraju warunkowo zakazany, a to na podstawie otrzymanych pozwoleń, wydawanych w obydwu krajach przez organa, kierujące obrotem towarowym z zagranicą.

Nie przejściowy okres czasu wszystkie towary i przedmioty, wysyłane do i z Czecho-Słowacji, muszą zasadniczo mieć na przywóz i wywóz pozwolenie z biura dla handlu zagranicznego w Pradze.

Towary i przedmioty, wysyłane bez pozwolenia na wóz lub wywóz, będą ewentualnie z granicy zwracane przez urzędy pocztowe celne do miejsca nadania.

Za nieprzestrzeganie powyższych przepisów przez nadawców paczek, ewentualnie za fałszywe podanie zawartości paczek, zarządy pocztowe nie przyjmują żadnej odpowiedzialności i w razie zwrotu paczek z granicy z powodu braku pozwolenia na wywóz lub przywóz, ewentualnie z powodu fałszywego podania zawartości paczek, zapłacone przy nadaniu paczek należności pocztowe nie będą zwracane.

§ 3. Przy nadaniu paczki do Czecho-Słowacji powinien nadawca przedłożyć list przesyłkowy zagraniczny, deklarację celną i deklarację statystyczną.

§ 4. Opłaty pocztowe muszą być uiszczane z góry przy nadaniu i wynoszą:

za 5 kg. paczkę zwykłą	45 mk.
„ 5 „ „ ochronną	68 „
„ 5 „ „ pospieszną zwykłą	83 „
„ 5 „ „ pospieszną ochronną	106 „

§ 5. Odszkodowanie w razie ubytku, uszkodzenia, lub zaginięcia paczki wypłaca każdy kraj pod warunkami, przewidzianymi w artykule 16 umowy międzynarodowej, dotyczącej wymiany paczek, a zawartej w Madrycie dnia 30 listopada 1920 r. Odszkodowanie to, nie może przewyższać:

za paczki do wagi 1 kg.	10 franków
„ „ „ „ 1 do 5 kg.	25 „
„ „ „ „ 5 do 10 kg.	40 „

względnie równoważnika tych kwot w monecie kraju, przyznającego odszkodowanie.

Minister Poczt i Telegrafów:

Stęśłowicz

Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 3 marca 1921 r. o podwyższeniu opłat za przewóz osób oraz bagażu na kolejach wąskotorowych państwowych, oraz znajdujących się pod zarządem państwowym.

Na mocy dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. Praw Nr. 14 poz. 152) i w porozumieniu z Ministrami Skarbu oraz Przemysłu i Handlu zarządza się co następuje:

§ 1. Na kolejach wąskotorowych państwowych oraz znajdujących się pod zarządem państwowym podwyższa się opłaty:

- 1) za przewóz osób: do 3 mk. — fen. za osobę i kilometr w kl. III i II;
- 2) „ za przewóz bagażu o 100%.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 kwietnia 1921 roku.

Minister Kolei Żelaznych:

w z. J. Eberhardt

KRONIKA URZĘDOWA.

Unieważnienie pieczęci i dokumentów.

1) Dnia 23 lutego b. r. zaginął datownik agencji pocztowej w Gulezu.

Zawiadomiono o tam urzędy pocztowe celem zapobieżenia nadużyciom. W razie odnalezienia datownika należy o tem niezwłocznie donieść Dyrekcji P. i T. w Poznaniu. Nowy datownik będzie zaopatrzony dla odróżnienia litera rozpoznawczą „a”.

2) Stefan Bojarczyk, urzędnik XI st. st. urzędu pocztowo-telegraficznego Wołkowysk 1 zgubił świadectwo o ukończeniu kursu pocztowo-telegraficznego w Wilnie w roku 1919 przy wileńskiej Dyrekcji Poczt i Telegrafów.

3) Władysław Ptaszyński, urzędnik VII st. st. wileńskiej Dyrekcji poczt i telegrafów zgubił legitymację urzędniczą nr 114 wystawioną przez wileńską Dyrekcję poczt i telegr. w Grodnie dnia 12 stycznia 1921 r. Wymienionemu wydano dublet książeczki legitymacyjnej. (Dz. Urz. Min. Poczt i Telegr. Nr 19 z dn. 23/IV 1921 r.).

Unieważnienie legitymacji.

Unieważniono następujące legitymacje:

1. post. Stefana Zaleskiego, z poster. P. P. w Czortkowie, Nr 1018.
2. post. Wojciecha Szczepanika, z Rez. Okr. P. P. w Kielcach, Nr 132.
3. post. Władysława Głuszki, z P. K. P. P. w Wierzbinku, Nr 4125.
4. post. Jana Kani, z P. K. P. P. w Jędrzejowie, Nr 4423.
5. „ Józefa Probal, z IV Komis. P. P. na m. Poznań, Nr 598.
6. „ Antoniego Pasternskiego, z P. K. P. P. w Gorzecczanie, Nr 940.
7. post. Marjana Misiaczka, z K. P. P. Kraków-miasto, Nr 598.
8. st. przod. wyw. Stanisława Iskierskiego, z P. K. P. P. w Jasle, znaczek metalowy Nr 26.

Prawo opcji.

Minister Spraw Wewn. wydał do podległych urzędów okólnik treści następującej:

Z chwilą uprawomocnienia Traktatu Pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze dn. 18 marca 1921 r., wejdzie w życie art. VI tego Traktatu, dotyczący prawa opcji.

W myśl powyższego artykułu, osoby, mowa o ustępie 2 punktu 2 o ile nie znajdują się na obszarze Rosji i Ukrainy, będą uważane za obywateli polskich, jeżeli w trybie opcji wyrażą odpowiednio w tym względzie życzenie i udowodnią, że pochodzą od uczestników walk o niepodległość Polski w okresie od 1830 do 1865 roku, lub też są potomkami osób, które nie dalej niż w trzecim pokoleniu — stały zamieszkiwały na terytorium dawnej Rzeczypospolitej polskiej, oraz udowodnią, że one same swą działalnością, używaniem języka polskiego, jako mowy potocznej i wychowaniem swego potomstwa, zaznaczyły w sposób oczywisty przywiązanie swe do narodowości polskiej.

Jeżeli osoby te natomiast znajdują się na obszarze Polski, wspomnianie wyżej prawo opcji w myśl powyższego Traktatu im nie przysługuje.

Wobec powstałych wątpliwości, czy i w jaki sposób pośmienione osoby mogą uzyskać obywatelstwo polskie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uważa,